

РЕШЕНИЕ

№ 762

гр. Пловдив , 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20215330202342 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на ИЛ. Ж. М. против Наказателно постановление № 21 – 1030 – 000627 от 05.02.2021 г., издадено от Началник група към ОД на МВР Пловдив, Сектор „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя на основание

1/ чл.179, ал.6, т.2 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/;

2/ чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 74, ал. 1 ЗДвП;

3/ чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 139, ал. 2, т. 3 ЗДвП;

4/ чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 139, ал. 2, т. 2 ЗДвП;

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на атакуваното НП, като е формулирано искане за неговата отмяна. Не се претендират разноски.

Въззиваемата страна ангажира писмено становище за неоснователност на

жалбата. Моли за потвърждаване на обжалваното Наказателно постановление. Не се претендират разноси.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка, идентично възпроизведена както в АУАН, така и в процесното НП:

На 21.01.2021г. около 17,30 часа в община Родопи на път втори клас № II – 86 км. – 9 + 500 жалбоподателят ИЛ. Ж. М. управлявал личният си лек автомобил „***“ с рег. № ***. Същият бил спрял за проверка от служители – полицаи към сектор СПС, ОД на МВР Пловдив, група 03 „Сигма“ сред които и свидетелят В. С. Б.. Констатирано било, че жалбоподателят управлява описаното МПС – во със значителна техническа неизправност – липсва задно крайно гърне. Отделно от това, проверяващите констатирали, че жалбоподателят управлява процесното МПС, използвайки допълнителни халогенни светлини, като същият не представил пожарогасител и аптечка.

За така констатираните нарушения бил съставен Акт за установяване на административно нарушение Серия АА № 967924 от 21.01.2021 г. Жалбоподателят се запознал със съдържанието на акта, подписал го без възражения, като такива не били депозираны и в законоустановения тридневен срок по реда на чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения акт било издадено обжалваното Наказателно постановление, с което на жалбоподателя М. били наложени административни наказания „Глоба“ в общ размер на 260,00 лева.

Гореизложената фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото писмени доказателства, включително от разпита на актосъставителя – В.Б., който въпреки че няма конкретни спомени за процесния случай, поддържа констатациите по акта така, както са изложени.

Доказателства от страна на жалбоподателя, опорвергаващи направените в съставения АУАН констатации, не бяха ангажирани пред настоящата инстанция. В тази връзка следва да се има предвид регламента на чл. 189, ал. 2 ЗДВП, съгласно който редовно съставените актове имат доказателствена

сила до доказване на противното. Доколкото доказателства, опровергаващи направените в АУАН констатации не се ангажираха пред настоящата инстанция, съдът приема, че описаната в акта за установяване на административно нарушение фактическа обстановка е обективно установена.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

От представените по делото Заповед № 8121з – 515 / 14.05.2018 г. и Заповед № 8121з – 825/ 19.07.2019 г. се установява териториалната и персонална компетентност на актосъставителя и административнонаказващия орган.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/

Настоящата съдебна инстанция намира, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН кореспондира на тази, посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП коректно, пълно и ясно са изброени обективните признаци на извършеното нарушение и нарушената правна норма. Посочени са и всички правно релевантни обстоятелства във връзка с извършеното нарушение – време, час, място на извършване, субект на нарушението, съставомерни признаци от обективна страна, като процесните АУАН и НП са издадени в рамките на сроковете, визирани в чл. 34 ЗАНН.

От анализа на формираната по делото доказателствена съвкупност, съдът намира за безспорно и категорично установено нарушението от страна на жалбоподателя на разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Съгласно регламента на цитираната норма движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. Съгласно чл. 179, ал. 6 от ЗДвП, санкциите, предвидени за водач, който управлява технически неизправно пътно превозно средство са диференцирани в три точки, в зависимост от естеството на констатираните неизправности като са предвидени различни по тежест административни наказания за незначителни, значителни и опасни неизправности - понятия, дефинитивно определени в § 6, т. 71, 72 и 73 от ДР на ЗДвП.

Така, съгласно § 6, т. 72 от ДР на ЗДвП "значителни неизправности" включително при укрепването на товара, са откритите по време на проверка неизправности, които могат да засегнат безопасността на превозното средство или да имат въздействие върху околната среда, или да породят риск за други участници в движението по пътищата, както и други по-значителни несъответствия.

Още по - детайлно съдържание на понятието "значителна неизправност" се съдържа в чл. 37, ал. 3 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, съгласно който значителни са неизправностите, които оказват отрицателно въздействие върху безопасността на превозното средство или оказват въздействие върху околната среда, или пораждат риск за участниците в движението, както и по-значителните несъответствия с експлоатационните характеристики и конструкцията на превозното средство.

В случая, констатираното от актосъставителя управление на превозното средство **без задно крайно гърне, безспорно се припокрива с хипотезата на налична значителна техническа неизправност, доколкото липсата на посочената част може както да засегне безопасността на превозното средство, така и да породи риск за участниците в движението.** В тази връзка следва да се отбележи, че обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал превозното средство с изцяло липсващо задно крайно гърне, по същество не се оспорва от него с депозираната въззивна жалба, а по – скоро се аргументира тезата, че посочената неизправност съставлява незначителна такава и поради това не е оправдано да му се наложи санкция в размер на 200,00 лева.

Съдът счита, че в случая, по отношение на това административно нарушение, **не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.**

Действително съгласно разрешението, дадено с ТР 1/2007 по тълкувателно дело 1/2005г. на ВАС, че преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, изводът, че нарушителят следва да бъде санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса позволява ли констатираната обществена опасност да деянието ангажиране на административно-наказателна репресия спрямо дееца.

Настоящия състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на

понятието маловажен случай в ЗАНН, то на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т.9 на който маловажен случай е налице когато с оглед липсата или незначителността на вредни последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Стъпвайки на тази законова дефиниция, практиката е извела правилото, че за да се счете, че случая е маловажен следва да се констатира, че степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца е по-ниска от обичайните за подобни нарушения.

Според настоящия състав конкретното нарушение е такова, което разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност за подобен вид нарушения, като за този си извод съдът съобрази, че процесното моторно превозно средство е било управлявано от жалбоподателя в час – пик на път с интензивно движение. На следващо място съдът прецени и данните от приложената по преписката справка за нарушител/ водач, видно от която са налични предходни не малко на брой и разнородни нарушения на Закона за движение по пътищата, които водят до извод за невъзможност процесното административно нарушение и санкционираният за извършването му жалбоподател да се третира като такива разкриващи по – ниска степен на обществена опасност.

Правилно е приложена санкционната норма на чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП по отношение на нарушението на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като наложената санкция "глоба" е в посочения в нормата фиксиран размер, поради което и не е налице възможност същата да бъде изменена.

Съобразно гореизложеното, атакуваното наказателно постановление в посочената част като законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 74, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/

Съдът намира, че на базата на събраните по делото гласни и писмени доказателства категорично се установява и описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, касаеща отразеното поведение на водача и в т. 2 от наказателното постановление, която не се оспорва на практика от

жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал.1 от ЗДвП допълнителни светлини за мъгла може да се използват само при значително намалена видимост поради мъгла, снеговалеж, дъжд или други подобни условия и тези светлини не може да се ползват самостоятелно. В конкретния случай се установява, че водачът е използвал такива допълнителни халогенни светлини на автомобила му, без това да се е налагало от климатичната обстановка и на практика като заместител на основните светлини на автомобила му.

Въпреки гореизложеното обаче и при съблюдаване на основните принципи в административно-наказателния процес за законоустановеност на нарушението и законоустановеност на наказанието, настоящият състав намира, че процесното наказателно постановление в коментирания част е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила. Това е така, доколкото в процесния случай е приложена неотнормирана към нарушението санкционна норма. Посоченото обуславя наличието на нарушение на принципа за законоустановеност на административното наказание, което нарушение е съществено и неотстранимо.

В случая е приложена санкционната разпоредба на чл. 185 ЗДвП, а не коректната такава – чл. 180, ал.1, т.1 от ЗДвП, която разпоредба предвижда глоба от 20 до 150 лева за водач, който нарушава правилата за използване на светлините на пътното превозно средство.

В аспект на гореизложеното съдът държи да подчертае следното:

Съгласно регламента на чл. 6 ЗАНН административното нарушение е такова деяние, което е обявено за наказуемо с административно наказание. От своя страна правната норма, описваща състава на нарушението, е единство от хипотеза, диспозиция и санкция. В тази връзка предназначението на санкционната разпоредба е да посочи освен вида и размера на приложимото наказание, то също и субекта, спрямо когото може да бъде наложено това наказание, предпоставките за неговото налагане, както и наличието на законово основание за санкциониране на конкретното нарушение на жалбоподателя.

Без значение е и причината поради която се е стигнало до неправилно посочване на санкционната разпоредба. Дори и да се касае за техническа грешка, тя пряко е рефлектирала върху правото на защита на санкционираното лице – да разбере какво е наложеното му наказание, на

какво основание се налага и на кое нарушение съответства то, а оттук неправомерно е ограничено и правото му да организира адекватно и в пълен обем защитата си.

Административнонаказателното производство е строго формално, но тази завишена формалност не е самоцел, а гаранция за законосъобразното развитие на процеса. Съблюдаването на установените гаранции е необходимо, тъй като при налагането на административно наказание държавата упражнява репресивната си функция, която дейност се осъществява при предварително определени правила. В тази връзка трайно утвърдено е в съдебната практика разбирането, че в рамките на въззивното производство съдът не разполага с правомощие за преквалифициране на деянието. АНО е следвало да положи необходимата грижа да установи и приложи релевантната спрямо извършеното административно нарушение санкционна норма. Вместо това е допуснато явно несъответствие между нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят, и наложената санкция. Недопустимо е обаче извличането по тълкувателен път на волята на наказващия орган, а още по-малко от наказания да се изисква сам да направи това предвиждане.

С оглед на изложеното, процесното наказателно постановление в частта касателно нарушението по чл. 74, ал. 1 ЗДвП се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

По отношение на нарушенията с правна квалификация чл. 139, ал. 2, т. 3 и чл. 139, ал.2, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/

Що се отнася до нарушенията, визирани в разпоредбите на чл. 139, ал. 2, т. 2 и т. 3 ЗДвП, настоящата съдебна инстанция намира, че при правилно установена фактическа обстановка НП в тези му части е издадено при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно регламента на чл. 139, ал. 2, т. 2 и т. 3 ЗДвП движещите се по пътя три – и четириколесни моторни превозни средства **се оборудват и със: т. 2 аптечка; т. 3. пожарогасител.**

Както в АУАН, така и в НП от фактическа страна на дееца е вменено „**непредставянето**“ на пожарогасител и аптечка. Видно от текста на нормата съставомерната форма на изпълнителното деяние по нея е „**управлението на МПС без посоченото оборудване**“. Двете понятия „не представя“ и

„управлението на МПС без посоченото оборудване“ не са идентични и между тях не може да се постави знак за равенство, доколкото е напълно възможно деецът да е носил със себе си посоченото оборудване – аптечка и пожарогасител, но да не го представил на контролните органи по различни причини.

В този смисъл може само да се предполага, че деецът не е представил пожарогасител и аптечка, защото не ги е носил, но както е добре известно административно-наказателната отговорност не може да почива на предположения.

Доколкото вменената във вина форма на изпълнителното деяние **„не представя“** е несъставомерно по сочените правни норми – **чл. 139, ал.2, т.3 и т. 2 ЗДвП**, НП следва да се отмени и в тези части.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че за съдът, в качеството му на въззивна инстанция, не съществува правната възможност едва с решението си да издири и да накаже дееца за коректната правна норма, съответна на фактическото описание на деянието, доколкото подобен подход би бил изцяло несъвместим с правото на защита на наказаното лице и на практика би елиминирал целия процес в ЗАНН по повдигане и предявяване на административното обвинение.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни при съблюдаване принципа за пропорционалност. Доколкото обаче нито жалбоподателят, нито въззиваемата страна са релевирали искане в тази насока, то и съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

В тази връзка следва да се отбележи, че доколкото разноските се присъждат с решението, то доказателствата за тяхното евентуално сторване следва да са представени най-късно до приключване на съдебното заседание преди обявяване на делото за решаване, като представянето им в по-късен момент не би-могло да санира този пропуск.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, Пети н. с.,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21 – 1030 – 000627 от

05.02.2021 г., издадено от Началник група към ОД на МВР Пловдив, Сектор „Пътна полиция“, **В ЧАСТТА** с която на ИЛ. Ж. М., ЕГН ***** за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл.179, ал.6, т.2 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева;

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21 – 1030 – 000627 от 05.02.2021 г., издадено от Началник група към ОД на МВР Пловдив, Сектор „Пътна полиция“, **В ЧАСТТА** с която на ИЛ. Ж. М., ЕГН *****

- за нарушение на чл. 74, ал. 1 ЗДвП на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева;

- за нарушение на чл. 139, ал. 2, т. 3 ЗДвП на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева;

- за нарушение на чл. 139, ал. 2, т. 2 ЗДвП на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____